

PETER KARPINSKÝ

SEDEM DNÍ V PIVNICI

ILUSTROVALA

ZUZANA BOČKAYOVÁ BRUNCKOVÁ

SEDEM DNÍ V PIVNICI

*Túto knihu venujeme svojim rodičom
autor Peter Karpinský
ilustrátorka Zuzana Bočková Bruncková*

PETER KARPINSKÝ

SEDEM DNÍ V PIVNICI

ILUSTROVALA
ZUZANA BOČKAYOVÁ BRUNCKOVÁ

Deň prvý

Prebudenie

V to ráno sa Celestín prebudil sám. Niekoľko minút len tak ležal a pozoroval zrníčka prachu tancujúce v slnečnom lúči, ktorý cez okno dopadal do pivnice. Potom privrel oči a predstavoval si, aké by to bolo úžasné, keby aj on dokázal lietať. Stačilo by rozťahnuť ruky a... Vo svojich predstavách sa Celestín vzniesol až k stropu a tam veselo poletoval.

Spolu s Celestínom sa však ráno, tak ako obvykle, prebudil aj jeho žalúdok a ten sa teraz začal dožadovať raňajok. Celestín preto vystrčil nos z chumáčika vaty, v ktorom spával, a zavolať: „Mami, už som hore!“

Na Celestínovo veľké prekvapenie však mama nevykukla spoza veľkej škatule od banánov a nezaželala mu dobré ráno. Žeby ho nepočula? Skúsil to teda ešte raz: „Už som hore!“

Ale ani tentoraz sa nič nestalo. V celej pivnici vládlo ticho prerušované len jemným šumením padajúceho prachu.

„Mami! Oci!“ zakričal Celestín oveľa hlasnejšie. Pivnica však aj naďalej zostala prázdna a pustá. „Aha, vy sa chcete hrať na skrývačku,“ zasmial sa Celestín, vyliezol zo svojej vatovej postieľky a trikrát zabúchal na akúsi starú haraburdu povalujúcu sa na dlážke: „Skrytí, neskrytí, idem!“ Potom nazrel do skríň aj do poličiek, nakukol do všetkých škatúl, balíkov i vriec, ktoré boli odložené v tej časti pivnice, kde spolu s rodičmi i ostatnými prašískriatkami žil.

Celestín hľadal všade, vyhol sa len tmavému rohu, v ktorom býval Ten, čo žije v kúte. Mamka ho pred ním vždy varovala a Celestín sa ho veľmi bál. Hoci Toho,

čo žije v kúte, nikdy nevidel, predsa len občas zahliadol, ako sa v tajomnom šere, kde býval strašný neznámy, zaleskli dve ohnivočervené oči.

Strašidelnému rohu sa Celestín vyhol, ale ináč presnoril všetky miesta a miestek v celom okolí, no po jeho rodičoch nebolo ani stopy. Rovnako zmizli aj tety a ujovia, sesternice i bratranci, babky aj dedkovia. Zdalo sa, že v pivnici už nezostal žiaden prašískriatok okrem Celestína. „To je čudné,“ pomyslel si Celestín, „ešte nikdy sa im nepodarilo tak dobre sa ukryť. Vždy ich nájdem hneď na prvýkrát. Kde len môžu byť?“ Chcel sa ešte raz pozrieť do starej škatule od topánok, keď ho vtom vyrušil piskľavý hlások: „Hľadáš niečo?“

Celestín sa strhol a pozrel sa tam, odkiaľ hlások prichádzal. Na polici tesne nad ním stála šatová moľa a pozorovala ho.

„Hľadáš niečo?“ zopakovala Moľa svoju otázku.

„Hľadám,“ prikývol Celestín.

„A čo?“ vyzvedala Moľa. „Čo hľadáš?“

„Mamku a ocka. Stratili sa mi,“ vysvetlil jej Celestín.

„Aha,“ zatiahla Moľa sklamane. „Myslela som si, že hľadáš niečo dôležité.“

„Môže byť niečo dôležitejšie než mamka a ocko?“

„Samozrejme, že môže! Napríklad... taký chutnučký mohérový svetřík. Hoci...“ Moľa sa nachvíľu zarazila, „ja držím diétu, aby som si nepokazila postavu. Som totiž modelka. Veľmi známa modelka!“

„Známa?“ opýtal sa prekvapene Celestín, pretože on Moľu nepoznal.

„Veru tak. Známa a slávna. Ľudia ma priam zbožňujú. Keď som sa nedávno zjavila v jednom byte, všetci povyskakovali z kresiel, behali za mnou po celej izbe a nadšene mi tleskali,“ chválila sa a doširoka pritom roztvorila svoje matne trblietavé krídla. Niekoľkokrát nimi zamávala, akoby sa chystala vzlietnuť.

„Ale...“ Celestín chcel čosi namietnuť, no Moľa mu skočila do reči: „Ale? Aké ale?! Vari pochybuješ o mojich slovách?! Neveríš, že som slávna?!“

„To nie, verím ti. Ale ja si aj tak myslím, že mamka a ocko sú najdôležitejší na svete.“

„Pch,“ odfrkla si posmešne, „že najdôležitejší... Vidno, ako málo toho o svete vieš. Pozri sa na mňa. Som nádherná, však? Tie zlatisté krídla! Tá elegancia! Videl si už niekedy niečo krajšie? Samozrejme, že nie. Som totiž dokonalá. Som hviezda. A pritom som svojich rodičov nikdy nepoznala. Vyľahla som sa celkom sama v jednom vkusnom vlnenom kostýme a potom som sa, podotýkam, opäť celkom

sama, stala tým, kým som. Najkrajším motýľom v celej pivnici!“ Moľa sa pohrdlivo pozrela na Celestína. „Ešte stále si myslíš, že rodičia sú najdôležitejší na svete?!“

„Ja... ja... neviem,“ zahabkal Celestín a konečne začínal rozumieť, prečo jeho mamka o šatových moliach vždy tvrdila, že sú čudné.

„Prirodzene, že nevieš,“ prikývla dôležite Moľa, „si predsa obyčajný prašískriatok. A prašískriatkovia sú strašne primitívni. Veď ako by mohol niekto, kto celý deň pojedá prach, rozumieť takým zložitým veciam, ako je život a móda!“

Moľa chvíľu premýšľala o duchaplnosti svojich slov, potom znovu rozprestrela krídla a dôstojne sa vzniesla do vzduchu. „Prepáč, ale už musím ísť. Mám sa ešte stretnúť so svojím agentom. Chce mi ponúknuť angažmán v istej svetoznámej módnej show. Ja totiž milujem šaty! Priam ich žeriem...“

„Počkaj, nevidela si niekde mojich rodičov?“ zakričal Celestín za odlietajúcou Moľou, ale tá ho už nepočula, pretože sa ladne stratila v šere pivnice. Vo vzduchu po nej zostala visieť len vôňa drahého parfumu.

Celestín osamel. Ešte raz skúsil prehľadať všetky miesta, kde by sa mohli skrývať jeho príbuzní, no znova nič nenašiel. Bolo to zvláštne, všetci odišli a jeho tu nechali samého. „Ale prečo?!“ pýtal sa v duchu Celestín. „Čo som bol zlý? Neposlúchal som? Alebo ma už nemajú radi?“ Nerozumel tomu. „Prečo ma opustili?! Ako len mohli...?!“ Začalo sa ho zmocňovať zúfalstvo, a aby toho nebolo málo, žalúdok mu vytrvalo a neodbytné oznamoval, že ešte stále nič nejedol a že je strašne hladný. „Určite je už obed,“ pomyslel si Celestín a v tej chvíli si spomenul na fantastické buchty, ktoré jeho mamka piekla z toho najjemnejšieho prachu a ktoré by v tejto chvíli iste kládla na jedálenský stôl. No mamka zmizla. Opustila ho a nenechala mu ani kôrku prachového chlebička. Celestín bol taký hladný, že by zjedol aj staré pavučiny, ktoré inak neznášal.

Aby upokojil škvrkajúci žalúdok, nabral si z police plnú hrst prachových zrníček a vložil si ich do úst. Nechutili tak dobre ako od mamky, ale žalúdok aspoň nachvíľu prestal vrzúkať.

Vždy keď býval Celestín smutný, zvykol sa utiahnuť do škatule s vianočnými ozdobami, ktoré mali ľudia odložené v pivnici. Zahrabal sa do trblietavých gírlánd a nechával sa uspávať záhadnou a čarovnou vôňou Vianoc. Aj dnes tak urobil, no blýskavé pozlátko mu nepriniesli úľavu. Naopak, len čo ich zbadal, spomenul si, ako tu sedávali s mamkou a ockom a spolu sa smiali z grimás, ktoré sa na nich